

Theo Lối Kể Của Pháp Sư Giác Hải Hư Không

1. Đệ tử ở bên cạnh sư phụ thượng nhân nhưng đã [tự làm] uổng phí 23 năm trời. Một hôm, khi đệ tử được ở riêng với sư phụ thượng nhân, bỗng khởi lên một ý nghĩ, liền thỉnh giáo sư phụ: “Sư phụ, xin hỏi đệ tử có khuyết điểm gì không? Xin sư phụ khai thị, đệ tử nhất định y giáo phụng hành để sửa đổi”. Sư phụ thượng nhân lặng im không nói, rồi dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn đệ tử từ đầu đến chân, đánh giá qua lại ba bốn lượt. Ngay lập tức, đệ tử căng thẳng đến mức mồ hôi lạnh tuôn khắp người, hai tay không biết để đâu, trong lòng dâng lên nỗi hối hận vô hạn. Một lúc sau, trong tâm chợt nghĩ: vì sao mình lại ngu si đến vậy, lại đi hỏi sư phụ thượng nhân một câu như thế?

Lúc ấy, sư phụ nhìn đệ tử rồi nói: “Tôi trước nay chưa từng thấy người khác có bất kỳ khuyết điểm nào!”

Nói xong, sư phụ lại im lặng. Lúc này, đệ tử cảm thấy thời gian sao mà dài đằng đẵng như thế. Rồi bỗng nhiên như được cam lộ của Bồ-tát gia trì mà chợt lĩnh ngộ, bèn quỳ xuống thưa: “Cảm ơn sư phụ đã khai thị, đệ tử đã hiểu rồi! Đệ tử sẽ nghiêm túc lấy kinh điển để soi chiếu hành vi của mình, thành tâm sửa đổi”. Sư phụ thượng nhân nghe xong, vỗ nhẹ xuống bàn, mỉm cười đầy chính khí và nói: “Đúng rồi! Chính là như vậy”.

Đệ tử tức khắc cảm thấy như trút bỏ được gánh nặng, từ chỗ tối tăm chật hẹp bỗng trở nên rộng rãi, sáng sủa.

2. Vào một buổi sáng nọ, đệ tử đã chuẩn bị xong bữa sáng: nấu cháo và hấp bánh màn thầu. Khi đang dùng bữa, sư phụ thượng nhân cắn một miếng bánh màn thầu rồi mỉm cười nói: “Cậu toàn dùng tâm lạnh lẽo như băng để đối đãi với tôi thôi”.

“Không có đâu ạ! Đệ tử luôn dùng tâm nhiệt thành để đối đãi với sư phụ ngài”. Khi đệ tử vừa dứt lời, lại phát hiện ánh mắt của sư phụ đang nhìn vào chiếc bánh màn thầu. Lúc ấy mới chợt nhận ra bánh vẫn

còn lạnh, lấy từ tủ lạnh ra nhưng thời gian đã đông chưa đủ, bên ngoài mềm mà bên trong vẫn cứng. Thảo nào khi nhìn vào chiếc bánh sư phụ lại nói câu ấy.

3. Lại có lần, đệ tử nấu cơm cúng dường sư phụ thượng nhân và pháp sư Ngô Hoàng. Khi sư phụ dùng xong bữa, đệ tử và pháp sư Ngô Hoàng vẫn còn đang ăn. Lúc ấy, sư phụ thượng nhân mỉm cười nói với pháp sư Ngô Hoàng: “Lát nữa khi cậu ăn canh, cho thêm chút nước rau này vào thì canh sẽ ngon hơn!”

Câu nói tưởng chừng vô tình ấy như sét đánh ngang tai, khiến tôi chợt nhớ ra: vừa rồi trong lúc bận rộn nấu canh, đã quên nêm gia vị. Tôi liền tạ lỗi với sư phụ: “Con xin lỗi sư phụ, lúc này đệ tử quên nêm gia vị vào canh. Xin ngài lượng thứ”.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”